

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
12 Пж 3074/19
02.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Дејана Ђојбашића, председника већа, судије Маје Живковић и судије Загорке Коловић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Акционарско друштво "ЛУКА БЕОГРАД", Београд, ул. Жоржа Клемансоа бр. 37, чији је пуномоћник адвокат Никола Протић и др. из Београда, ул. Интернационалних бригада бр. 69, против туженог Предузеће за унутрашњу и спољну трговину "PEYTON MEDICAL" д.о.о. Београд, ул. Војводе Степе бр. 52, чији је пуномоћник адвокат Мирослав Симоновић из Београда, ул. Анастаса Јовановића бр. 1, вредност предмета спора 915.649,48 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П. 1297/18 од 04.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба туженог као неоснована, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П. 1297/18 од 04.03.2019. године у делу става I изреке у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 763.041,21 динара, са законском затезном каматом почев од 01.02.2018. године па до исплате.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА пресуда Привредног суда у Београду П. 1297/18 од 04.03.2019. године у делу става I изреке и у ставу II изреке и **ОДЛУЧУЈЕ:**

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца АД Лука Београд, којим је тражио да се обавезе тужени Peyton Medical д.о.о. Београд, да тужиоцу исплати разлику између траженог износа од 915.649,48 динара па до досуђеног износа у висини од 763.041,23 динара, односно за износ од 152.608,25 динара, са законском затезном каматом почев од 01.02.2018. године па до исплате, као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 156.255,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа одлуке.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу I изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 915.649,48 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2018. године па до исплате. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 195.319,00 динара.

Благовременом жалбом тужени побија наведену одлуку из свих жалбених разлога, указујући да је првостепени суд неправилно досудио туженом ПДВ, с обзиром да се исти не може обрачунавати код накнаде штете и неоснованог обogaћења. Наводи

да се у тужиочевом складишту налази туђа роба и тужилац не може да има право на накнаду по основу неоснованог обogaћења, јер је сам изазвао коришћење без основа једностраним раскидом уговора. Указује и да је тужилац имао право да располаже робом за коју није плаћен закуп. Предложио је да Привредни апелациони суд побијану пресуду преиначи или укине.

Испитујући законитост и правилност ожалбене пресуде на основу чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења првостепене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је накнада на име неовлашћеног коришћења царинског складишта које се налази у Београду, у ул. Дунавска бр. 496, локал површине 72 м², за период од 17.11.2016. године до 31.01.2018.године, са припадајућом законском затезном каматом.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, између парничних странака није било спорно да су били у пословном односу по основу Уговора о пружању лучко-претоварних и складишних услуга, који је заведен код тужиоца под деловодним бројем 9223 од 28.12.2006. године, а код туженог под деловодним бројем 2852/1 од 02.12.2006.године. Уговорни однос је трајао све до 17.11.2016. године, када је тужилац једнострано раскинуо уговор због неиспуњавања уговорних обавеза од стране туженог. Након раскида уговора, тужени није испразнио складиште тужиоца, односно није однео своју робу, која је заузимала површину од 72 м². Тужени током поступка није оспоравао постојање уговорног односа односно пуноважност једностраног раскида уговора, као ни да се предметна роба и даље налази у царинском складишту тужиоца на наведеној површини простора.

Првостепени суд је полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, извео закључак да је тужени наставио да употребљава тужиочев пословни простор и након отказа Уговора о пружању лучко-претоварних и складишних услуга, на тај начин што ускладиштену робу није изнео из тужиочевог складишта, чиме је тужиочеву ствар употребио у своју корист, услед чега је у обавези да тужиоцу накнади корист коју је имао од употребе простора тужиоца, у складу са одредбом чл. 219. Закона о облигационим односима. С обзиром да је тужени на наведени начин прибавио корист у висини накнаде коју би био дужан да плаћа за исту врсту складишта и за заузету површину, првостепени суд усваја тужбени захтев за утужени износ од 915.649,48 динара, коју је према ценовнику тужилац наплаћивао на име складиштења робе у царинском складишту у спорном периоду, за површину од 72 м², односно површину коју је тужени заузимао својом робом. Првостепени суд закључује да је тужени био несавестан па му у смислу одредбе чл. 214. Закона о облигационим односима, припада и законска затезна камата почев од 01.02.2018.године као првог наредног дана од дана извршеног обрачуна. Првостепени суд је висину тужбеног захтева утврдио из допунског налаза вештака за економско финансијску област, према коме је висина накнаде утврђена према тужиочевом ценовнику, Тарифи лучких услуга која се примењивала у периоду од 17.11.2016. до 31.01.2018. године, па иста износи 763.041,23 динара, што са обрачунатим ПДВ-ом по стопи од 20% износи 915.649,48 динара.

Према налажењу Привредног апелационог суда, правилно је првостепени суд закључио да тужиоцу припада накнада на име коришћења туђе ствари, али се основано жалбом указује да је погрешно примењено материјално право у делу у коме је тужиоцу досуђена накнада и у висини пореза на додату вредност.

При утврђеној чињеници да је тужени током периода од 17.11.2016. године до 31.01.2018. године, без правног основа, користио складиште тужиоца у површини од 72 м², на тај начин што након раскида уговора исто није испразнио, па како тужени није спорио наведене чињенице, то је дужан у смислу одредбе чл. 219. Закона о облигационим односима да тужиоцу накнади корист коју је имао од употребе тужиоцевог складишта.

Обавезу плаћања накнаде услед коришћења туђе ствари регулише одредба чл. 219. Закона о облигационим односима, којом је прописано, да кад неко употреби туђу ствар у своју корист ималац може независно право на накнаду штете или у одсуству исте, захтевати да му лице које неовлашћено користило накнади корист коју има од њене употребе. Стога у случају употребе туђе ствари, без правног основа, лице које користи дужно је накнадити корист коју је имало и то лицу које је имао право употребе наведене ствари. Неовлашћеним коришћењем од стране туженог, управо је тужиоцу као правно овлашћеном имаоцу ствари, ускраћена могућност коришћења свог права на истој ствари.

Одлучујући о висини тужбеног захтева, другостепени суд налази да тужиоцу на име накнаде за коришћење предметног пословног простора у утуженом периоду припада износ од 763.041,23 динара. Наиме, према допунском налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке, потраживање тужиоца према Тарифи лучких услуга коју је тужилац примењивао у спорном периоду, износи 763.041,23 динара, што са обрачунатим ПДВ-ом по стопи од 20% износи 915.649,48 динара. Наведена накнада у висини од 763.041,23 динара је обрачуната према ценовнику тужиоца и иста припада тужиоцу, имајући у виду да се корист коју је тужени имао од употребе тужиоцеве ствари огледа у висини накнаде за чување по ценовнику тужиоца, чија је делатност управо складиштење робе. Тужиоцу као повериоцу новчане обавезе припада и право на законску затезну камату, у смислу одредбе чл. 277. став 1. и чл. 214. Закона о облигационим односима.

Међутим, тужилац не може потраживати од туженог износ од још 152.608,25 динара са законском затезном каматом на име обрачунатог пореза на додату вредност. Предметни простор, с обзиром да га је тужени неовлашћено користио, није предмет опорезивања према чл. 3. Закона о порезу на додату вредност, па самим тим тужилац нема обавезу да овај порез плаћа, нити да исти потражује од туженог. Због тога је првостепена одлука делимично преиначена за износ од 152.608,25 динара са законском затезном каматом, за који износ је одбијен тужбени захтев.

Како је делимично преиначена одлука о главној ствари, то је сразмерно успеху туженог у поступку, преиначена и одлука о трошковима поступка за 20%, па је тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 156.255,00 динара.

Неосновани су жалбени наводи туженог којима се указује да је тужилац могао предметну робу да отуђи и на тај начин ослободи простор у складишту, јер по члану 737. Закона о облигационим односима заложно право је установљено у корист складиштара и складиштар само може за свој рачун продати робу на јавној продаји и о својој намери је у обавези да обавести оставодавца, и остави му накнадни рок најмање од 8 дана да робу подигне. Ако оставодавац не подигне робу по истеку рока, дужан је складиштару дати накнаду за дуже чување робе и одговара за накнаду штете. У конкретном случају тужени је користио складиште без правног основа, па не може да указује да тужилац није предузео све разумне мере да би се штета смањила, јер овде није реч о штети.

Жалбеним наводима у којима тужени наводи да није власник робе, побија се утврђено чињенично стање, што у парницама у спору мале вредности није дозвољено, с обзиром да се у смислу члана 479. став 1. Закона о парничном поступку пресуда донета

у споровима мале вредности може побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. овог закона и због погрешне примене материјалног права.

Из изнетих разлога, применом одредби чл. 390. и чл. 394. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

ДЂ/НМ/ЖГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Дејан Ћојбашић